

відповідному Звіті Універсального періодичного огляду. В результаті всебічного вивчення стану дотримання прав і свобод людини і громадянина в Україні, стану і результативності ряду державних реформ, а також проведення масштабного опитування населення, 145 країн світу підготували та внесли конкретні пропозиції щодо подальшого розвитку України як сучасної демократичної держави. [3] Найбільш актуальними виявилися пропозиції з питань судової реформи та реформи прокуратури, виборчого правосуддя. (Канада, Норвегія). Актуальними є питання реалізації ефективних заходів щодо забезпечення діяльності незалежної системи судів, включаючи створення прозорих процедур та критеріїв, які стосуються призначення і звільнення суддів. (Словаччина, Іспанія, Австрія, Польща). У свою чергу, такі країни як Австралія, Швейцарія, Бельгія, Литва, Канада, Австрія, Польща акцентували увагу на необхідності захисту прав людини на справедливий суд та політично мотивованих переслідуваннях. Ряд пропозицій по розслідуванню злочинів щодо журналістів і захисту громадянських прав висловили представники Чехії, США, Польщі та Індії. Словенія та Австрія рекомендували активізувати зусилля по введенню ювенальної юстиції та впроваджувати практику покарання неповнолітніх порушників закону, яка була б альтернативою позбавлення волі.[4]

Отже критичний аналіз стану правового розвитку України може бути певним орієнтиром для проведення самоаналізу та вироблення стратегії та тактики подальшого розвитку українського суспільства. В цьому контексті питання перспективи нашої держави як повноправного члена Європейського Союзу, суб'єкта міжнародних відносин передбачає здійснення цілого ряду перетворень з тією метою, щоб змінити свій імідж в очах розвинутих країн світу. У зв'язку з цим, як принцип міжнародної взаємодії, слід визнати ідею проведення виваженої, послідовної політики, налагодження рівного і відкритого діалогу із світовою спільнотою, готовності до реалізації конкретних завдань у сфері правового устрою суспільства. Все разом сприятиме напрацюванню власного досвіду державотворення та становлення України як сучасної європейської демократичної держави.

Список використаних джерел:

1. Асоціація з ЄС: як Україна виконує умови для підписання Угоди. Звіт громадського моніторингу станом на 18 червня 2013 року. [Електронний ресурс].- Доступ до інформації: http://www.irf.ua/files/ukr/programs/euro/report_ua_eu_18.6.2013.pdf

2. Жаліло
Стратегічні пріоритети. - № 3(12).- 2009 р. - С. 129-135

- до дій/Я. Жаліло/

3. Звіт робочої групи з Універсального періодичного огляду Генеральної Асамблеї ООН на 2012 рік. [Електронний ресурс].- Доступ до інформації: http://www.minjust.gov.ua/upr/urp_secondcycle.html.

4. Миколок О. Акцент — на реформах. [Електронний ресурс].- Доступ до інформації: <http://www.day.kiev.ua/ru/article/obshchestvo/akcent-na-reformah>.

Роль Міністерства юстиції у забезпеченні системи електронного цифрового підпису

Дутка Х.

Протягом останніх десятиліть Міністерство юстиції України утвердилося у якості одного з основних державних органів, відповідальних за реалізацію демократичних засад розвитку суспільства, пріоритету прав і свобод громадян. Підтвердженням цього може стати широкий спектр правовідносин фізичних і юридичних осіб, діяльність яких регламентується або курується органами та установами юстиції. Мова йде про такі сфери як, наприклад, засвідчувальна, експертна, реєстраційна діяльність, банкрутство, проведення торгів та

аукціонів, архівна справа, представництво інтересів та навіть нормопроєктування.

Аналіз положень про Міністерство юстиції, прийнятих за час незалежності нашої держави, дає змогу констатувати постійне розширення обов'язків та повноважень цього центрального органу держави. Безперечно, це пояснюється беззупинним розвитком суспільних відносин, вимогами, що постають перед сучасною демократичною державою з боку міжнародних організацій та потребою відповідності сучасним міжнародним стандартам правового розвитку.

Новою віхою у процесі становлення Міністерства юстиції України стало прийняття чергового Положення про Мінюст (далі - Положення), затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 року № 228. Конкретизація та розширення існуючих завдань та повноважень засвідчило про подальше зростання ролі Міністерства як центрального органу виконавчої влади, його впливу на діяльність багатьох органів та установ як державного, так і приватного сектору суспільно-економічних відносин.

Серед основних новел у сферах впливу Мінюсту слід виділити систему електронного цифрового підпису, формування якої відбувається вже понад десять років. Так, відповідно до п.п. 75-78 Положення, на Міністерство покладено функції центрального засвідчувального органу системи електронного цифрового підпису, які полягають, зокрема, у проведенні реєстрації, акредитації засвідчувальних центрів та центрів сертифікації ключів, генерації пар ключів, постачанні передачі сигналів точного часу для формування та проведення перевірки позначки часу, веденні електронних реєстрів чинних, блокованих та скасованих посилених сертифікатів відкритих ключів засвідчувальних центрів, розгляді заяв та скарг щодо неналежного функціонування центрів, забезпеченні розроблення норм, стандартів і технічних регламентів у сфері електронного цифрового підпису та ін.[3]

Виконання Міністерством таких функцій сприятиме реалізації завдань, визначених Законом України «Про електронний цифровий підпис», [2] а отже й подальшому становленню та забезпеченню безпеки національної системи цифрового електронного підпису.

Актуалізація даної проблематики пов'язана, перш за все, із розвитком та поширенням застосування комп'ютерно-інформаційних технологій у всіх сферах життя: від фінансового сектору та приватного підприємництва до галузей науки, політики та державного управління. Проте, як слушно зауважила Архіпова К.С., такі , надаючи можливості для вирішення одних соціальних проблем, викликають загострення інших або породжують нові, раніше невідомі проблеми, становляться джерелом нових ризиків.[1] А це, у свою чергу, породжує додаткові проблеми на шляху рівноправного входження України до Європейського Союзу, однією з вимог якого є забезпечення нашою державою відповідного рівня інформаційної безпеки.

У прес-релізі, проведеному у серпні цього року та представленому новоствореним Центральним засвідчувальним органом Міністерства юстиції, також акцентується на необхідності якнайшвидшого наближення національного законодавства до Європейського та світового в напрямках розвитку послуг трансграничної сертифікації, вимог до технічного співробітництва шляхом технічного регулювання, визнання стандартів та оцінки відповідності, створення технічних умов для взаємосумісності систем електронного цифрового підпису. Поряд із цим, особлива увага звертається на проблему системної технологічної несумісності програмно-технічних комплексів, нерівнозначність різних електронних цифрових підписів у

підпису, що унеможливило внутрішню інтероперабельність всіх суб'єктів сфери послуг електронного цифрового підпису в Україні, та визначається, що дієвим європейським рішенням є Довірчий Центр сертифікації ключів, що дозволить встановити системи взаємної довіри між центрами сертифікації ключів європейських держав та Національною системою електронного цифрового підпису України.[4]

У цьому аспекті важлива роль покладається на Мінюст, завданням якого, фактично, стало об'єднання суб'єктів Національної системи електронного цифрового підпису, європейської та світової системи електронного цифрового підпису та електронного документообігу із застосуванням Довірчого Центру та Стенду центрального засвідчувального органу. Підсумовуючи викладене вище, уявляється можливим сформулювати наступні висновки.

Міністерство юстиції як один з головних органів виконавчої влади продовжує розширювати сфери впливу на суспільні відносини і однією з таких сфер стало функціонування національної інформаційної системи, а саме - забезпечення системи електронного цифрового підпису. Така діяльність набула особливого значення з точки зору розвитку українсько-європейських відносин, що потребує відповідності національної системи електронного цифрового підпису сучасним міжнародним стандартам. Разом із цим, розширення функцій та повноважень Мінюсту у даній сфері передбачає не тільки належне забезпеченні технічних та технологічних умов, мінімізацію ризиків, пов'язаних із фактором людського втручання, але й зростання рівня відповідальності Міністерства, що дозволить підтвердити його статус як особливої державної інституції, діяльність якої направлена на забезпечення законності та справедливості.

Список використаних джерел:

1. інформації / Юридична наука. - № 4-5/2011.- с. 133.
Доступ до інформації: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/852-15>
2. Постанова Кабінету Міністрів України від 02 липня 2014 року № 228 «Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України». [Електронний ресурс]. Доступ до інформації: <http://www.minjust.gov.ua/33>
3. Прес-реліз Центрального засвідчувального органу Міністерства юстиції України від 08.08.2014 . [Електронний ресурс]. Доступ до інформації: <http://czo.gov.ua/news-details?id=182>

Взаємодія правоохоронних органів України з МОМ у протидії торгівлі людьми

Черненко В.В., здобувач кафедри адміністративної діяльності НАВС

На сьогодні Україна опинилася серед країн, з яких вивозять людей з метою примусової праці (переважно, сексуальної експлуатації) у країни Західної Європи, Близького Сходу, навіть у Росію. Кількість таких потерпілих постійно зростає, а саме явище торгівлі людьми набуває загрозливих масштабів. (У 2014 р. органами МВС виявлено 251 злочин з вивозом потерпілих за межі держави, встановлено 250 жертв торгівлі людьми, у тому числі 47 неповнолітніх; припинено діяльність однієї злочинної організації й 17 організованих злочинних груп.) [1].

Представництвом МОМ в Україні успішно реалізується проект по боротьбі з торгівлею людьми. Результати співробітництва МОМ із правоохоронними органами України та досвід сусідніх країн свідчать про те, що задля підвищення ефективності заходів щодо боротьби з торгівлею людьми, необхідно звернути увагу на наступні проблеми.